

«Somos diferentes»

Fins a les quatre, no hi ha la taula disponible, em digué el cambrer; de cercar altre restaurant, possiblement ens trobaríem amb la mateixa situació; així que ens cal esperar resignats. Però tot just són les tres, se'ns avisa que ja tenim taula preparada. Entrem, i com és costum, el cambrer ens entreté fent temps mentre serveix a d'altres, que sembla que porten pressa.

El menjador és gran, rectangular i de bon estar: dono una ullada i, en el seu extrem, veig un nombrós grup de persones que celebren una comunió amb desaforada alegria.

Han improvisat un quadrat i dins d'ell van ballant per torn els concursants. És folklore andalús, sota un cant planyívol, acompanyat d'un monòton i repetit batimans sec i penetrant que barrina les oïdes. Cal tenir paciència, puix que gaudeixen del dret d'estar alegres i no és cosa de molestar-los, ni amargar-los la festa. Així que els més afortunats, opten per anar-se'n i el menjador queda reduït als que forçosament hem d'esperar. Continua la festa amb aires maratonians, acabant quedant-se sols. D'on prové aquesta manifesta alegria, em pregunto? ja que el poble andalús no és gent que diguem afortunada, puix que es una de les regions més empobrides de la península. Podríem argumentar de diverses maneres i possiblement ens equivocàrem en la nostra opinió. Mes la cosa certa és que Andalusia marcà durant molts anys, després de la nostra guerra civil, d'una manera inesborrable, l'estil espanyol.

Retornava junt al vencedor, l'orgull i la sobrietat de l'altiplà; la incomprensió i l'aïllament de l'espanyol; l'esperit d'en Torquemada, i l'odi s'ensenyoria com una virtut. Un odi contingut durant segles que esclatà, perquè els fills de la mateixa terra s'odiaven, fruit de molts segles d'injustícies, abus i despreci de l'humil, que en lloc d'instruir-lo l'atapeïen de prejudicis, i la ignorància ens portà al desastre. En ple embriagament de passions incontrolades, es perseguí tot el que no era espanyol retro. No s'admitia cap vocable estranger i, encara recordo els mals de cap que teníem per tal de trobar l'equivalent al castellà. Era una mania persecutòria, que inclús arribà a atacar el conte «caperucita roja» convertint-lo en «caperucita encarnada» i la pobre caperucita conegué la vergonya; les cultures hispàniques era la venjança del passat, castigant uns pobles per voler evolucionar europeïssant-se, i aquest buit fou emplenat pel folklore andalús, ja que l'altiplà, trist, eixut i ombriu no tenia res per a oferir.

Andalusia triomfa, perquè era diferent a la resta d'Espanya.

Poc a poc s'imposa el seny i el nou Règim s'adona que no es pot retrocedir al pretèrit, a un imperi que sols era la història d'una gent inimitable, però s'havia de sostenir que érem diferents i, l'andalús immers en el seu espectacle, passejà amb ingènua vanitat el seu folklore. Emigrat, vol alliberar-se de la crida de la seva terra, adaptant les maneres del país que l'ha acollit: són els selectes però altres sols alfabetitzats, enyoren la seva terra, no s'adapten, perquè recorden amb orgull que tingueren una època de predomini, i així veiem els catalans, i veuen a l'estranger, com un folklore es passeja no com un art, sinó com exponent d'un poble; una raça, que cerca l'admiració dins l'espectacle.

En desús la dita «SOMOS DIFERENTES» unes noves generacions obertes a aires innovadors, ignorant la cèlebre frase, fan maneres d'ésser diferents i acaben per igualar-se, però la cosa no deixa d'ésser divertida i potser grotesca, quan l'originalitat és estrangera. L'Espanya temperamental, posseeix una excessiva sensibilitat i aquesta la porta a una inestabilitat el defecte de la qual és no estar segur d'allò que vol. No escolta, va a la seva, i l'individualisme no li deixa escoltar el crit d'una terra empobrida, que diu que ens unim per deixar rancúnies que engendren odís. Si la vida se'ns mostra propícia, agafen aires de supèrbia, volen ésser diferents, i dins la frivolitat ens avergonyim del nostre origen. Que poc coneix el poble espanyol, aquell que diu que som la reserva espiritual d'Occident; altra cara tindria el país si fos un xic més espiritual; estaríem més agermanats i menys desunits. L'espanyol necessita mentalitzar-se a crits, per sortir-se d'aquest camí que ha fet durant 40 anys, la consigna dels quals ha estat «divideix i venceràs» tot pregonant la unitat. Hem d'anar per camins on es vagin deixant privilegis i situacions de domini emparades per la corrupció, un llast que ens impossibilita de caminar fent drecera. Comprendre que l'individualisme, tan exaltat i brillant com un meteor, al seu darrer no deixa res, és l'oposició a la comunitat i sense ella no pot existir una nació sobirana; que l'estimació a la terra no s'ha de negar a qui no pensa igual, que no és exclusiva de famílies, ni bandera que sota d'ella es protegeixin interessos. Això divideix l'espanyol, i d'ací neix la fricció, i ací radica la desunió i la negació de la pàtria comuna.

Si per diversos camins es va a Roma, per camins comuns farem l'Espanya de tots, pensant els centristes que si fossin dominats per forans, també sentirien l'anhel de la llibertat dins la comunitat.

E. Condis

ANISSATS

VINS

CONYACS

MAJOR I DETALL

M. Altimiras Serra

LES FRANQUESES